İSMAİL ÇUBUKÇU

KORKUSUZLAR TAKIMI

Yer Altı Şehri

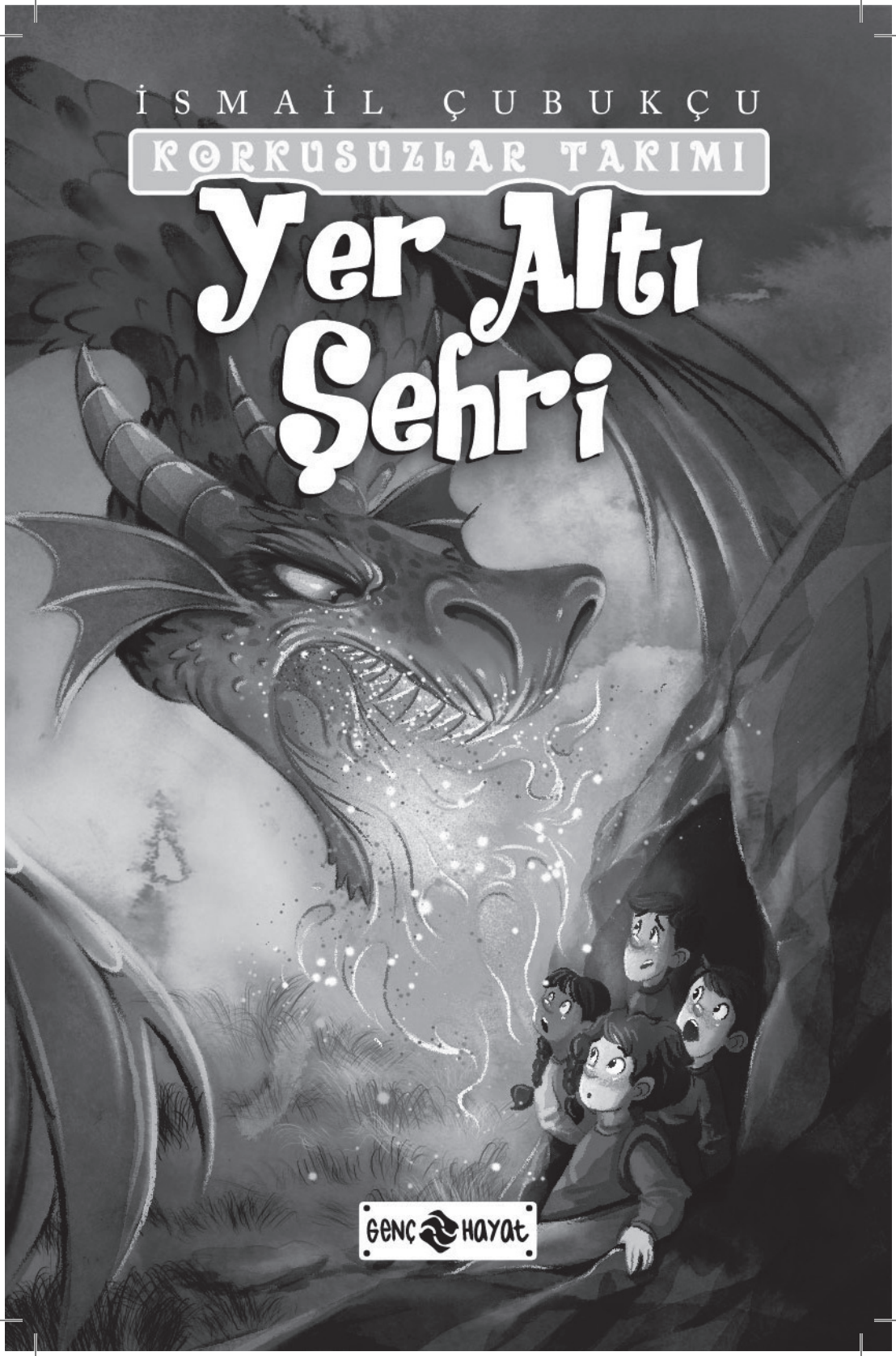

Genç Hayat

İSMAİL ÇUBUKÇU

KORKUSUZLAR TAKIMI

Yer Altı Şehri

GENÇ HAYAT

Kitap adı: Yer Altı Şehri

Yazar: İsmail Çubukçu
Editör: Zeynep Bayrak
Kapak: Gülşah Alçın Özek

Genç Hayat Yayınları: 215
Korkusuzlar Takımı: 3
ISBN: 978-625-447-061-5

Genç Hayat Yayınları, Hayat Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.
Yayınevi Sertifika No: 75092

Baskı Yeri ve Tarihi: İstanbul, 2024

Baskı - Cilt:
Alioğlu Matbaası
Orta Mahalle Fatin Rüştü Sokak No: 1/3-A
Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (0 212) 612 95 59
Sertifika No: 45121

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 GSM: 0530 259 80 96

www.genchayat.com.tr
editor@genchayat.com.tr
Genç Hayat Yayınları

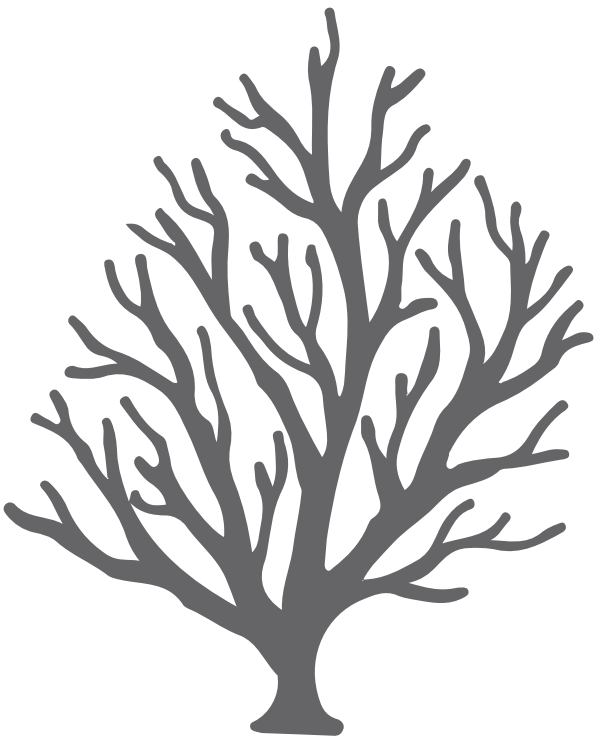
© 2023, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak *Hayat Yayınları*'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, yayınlanamaz.

İSMAİL ÇUBUKÇU

KORKUSUZLAR TAKIMI

Yer Altı Şehri

GENÇ HAYAT

Yolculuk Başlıyor

Pırıl pırıl bir temmuz sabahıydı. Gelinciklerin, orkidelerin, kasımpatıların ve birbirinden güzel daha pek çok çiçeğin yaydığı mis kokulara ve bunların sunduğu renk cümbüşüne; kuş ötüşleri, arı vızıltıları ve Appanlar Kabilesi'nin horozları eşlik ediyordu.

Güneş, insanın içini ısıttığı gibi doğanın tüm güzelliklerini de gözler önüne seriyordu. Zıplayan tavşanlar, kaçışan sincaplar, uçuşan kelebekler, meleyen kuzular... Gecenin üzerini örttüğü tüm güzellikler, güneşin doğuşuyla ayan beyan ortaya çıkıyordu. Yakınlardaki şelalenin güzelim şırıltısı, tüm bu görsel ve işitsel şölenin üzerine gönül alıcı, iç yakıcı bir cila çekiyordu.

Seyla Hanım (Herla ile Fersa'nın annesi), kendine has şivesiyle kapının ardından kahvaltının hazır olduğunu haber vermişti.

Nuri, coşkuyla bağırdı:

– Seyla teyze bize neler hazırladı bilmiyorum ama kokuları bile çok güzel!

Herla:

– Bu nefis koku, annemin özel omletinden geliyor Nuri! İçinde biberden peynire, maydonozdan mantara kadar pek çok malzeme var.

Nuri'nin ağız şapırdatışı arasında Fersa konuşmaya başladı:

– Börekler, çörekler, bal, pekmez, süt, meyve suyu... Hepsi de doğal ve taze...

Nuri muzipçe bağırdı:

– Tutmayın beniii!

Gülüşmeler eşliğinde yataklarından kalkıp bir süre gerindiler. Yataklarını, yorganlarını düzelttikten sonra kulübenin dışına çıktılar. Çeşmenin yanına gidip ellerini, yüzlerini yıkadılar. Buz gibi berrak suyun etkisiyle kendilerine geldiler. Mis gibi havayı ciğerlerinin derinliklerine kadar çektiler.

Kahvaltı sofrasına oturan Nuri, neşeyle söylendi:

– Seyla teyze, kokusu bile doyurdu beni bu hazırladıklarının. Bir de tatlarını alırsam kendimden geçerim herhâlde.

Herla, Nuri'nin sözlerini annesine tercüme etti. Seyla Hanım gülümsedi ve bir şeyler mırıldandı:

"İstediğiniz kadar yiyebilirsiniz Nuri. Uzun ve zorlu yolculuğunuzda enerjiye çok ihtiyacınız olacak. Bol bol yiyin, karnınızı güzelce doyurun. Afiyet bal şeker olsun... Size yolluk da hazırladım."

Nuri, Herla'nın kulağına bir şeyler fısıldadığı sırada Murat da Nuri'ye çıkıştı:

– Ayıp değil mi herkesin içinde fısıltıyla konuşmak? Hem sen sadece kendini mi meraklı sanıyorsun? Bizde de merak duygusu var. Ne söyledin Herla'nın kulağına?

Nuri dayanamamış ve Herla'ya yolluğun içinde neler olduğunu sormuştu. Herla, Nuri'ye cevap verdi:

– Fındık, fıstık, pestil, cevizli sucuk, bal, pekmez, kavurma, kurabiye, börek, meyve...

Hülya, "Seyla teyze, ne varsa koymuşsun... Bir kuş sütü eksik..." diye mırıldandı. Antropolog Şeref Ç. konuyu değiştirdi:

– Yolculuk zamanı geldi çattı ha çocuklar?

Sabri:

– Evet, Şeref amca... Bugün son hazırlıklarımızı da yapıp yarın sabah erkenden yola koyulacağız.

Yerla teyze, güleç yüzüyle konuşmaya başladı:

– Sizin için bazı macunlar ve karışımlar hazırladım güzel çocuklarım. Bunlar, sağlıklı kalmanızı ve eğer sağlığınızı kaybederseniz de iyileşmenizi sağlayacak.

Yerla Teyze, duvarda asılı olan çantayı eline aldı. Kurumuş kamışlardan yapılmış bu çantanın içinden ahşap kavanozları birer birer çıkarıp açıklamaya başladı:

– Üzerinde tek çizik olan bu kavanozda kekik ve melisa karışımından oluşan bir yağ var. Bu yağ; sizi sineklerden, eşek arılarından, örümceklerden, kısacası her türlü zararlı börtü böcekten uzak tutacak.

Yerla teyze, kavanozun kapağını açıp hemen yanı başında oturan Serkan'a doğru uzattı. Serkan, başını hafifçe eğip kavanozun içini kokladı ve "Oooh!" dedi.

Yerla Teyze, bu kavanozu özenle yanı başına bırakıp üzerinde iki çizik olan kavanozu aldı ve devam etti:

– Bu kavanozun içindeki macunu kasık otundan hazırladım. Bu macun, vücuttaki yaraların kısa sürede iyileşmesini sağlar.

Yerla teyze, bu sefer de eline üzerinde üç çizik olan kavanozu alıp devam etti:

– Bu kavanozun içindeki macun; mideniz bozulursa işinize çok yarayacak. İçinde hatmi çiçeği, nane, siyah çay ve limon var.

Yerla teyze, başka bir kavanozu alarak devam etti:

– Üzerinde dört çizik olan bu kavanozdaki macun ise size zorlu yolculuğunuzda bol bol enerji verecek. Bal, badem, fındık, fıstık ve ceviz karışımından hazırladım bu macunu. Ha, bir de doğal sakız hazırladım sizin için.

Nuri, Yerla teyzenin sözünü kesti:

– Ne o Yerla teyze? Yoksa bu sakız da bomba gibi patlayıp bizi düşmanlardan mı koruyacak?

Nuri'nin sözleri birkaç saniyelik kıkırdaşmaya neden oldu. Yerla teyze gülümseyerek cevap verdi:

– Yok Nuri; bu, sadece bir sakız. Çiğnemeniz için... Bu sakızın balonu patladığında olsa olsa sadece seni korkutur.

Büyük Şef Appan, yanı başında duran çantanın içinden bir tutam ot çıkardı. Sarı renkli bu otlar, göz kamaştıracak kadar parlaktı.

Büyük Şef açıklama yapmaya başladı:

– Tehlikeli bir durumda bu otu yakarsanız ister bir insan olsun ister bir hayvan, hiç fark etmez; düşmanınızı saniyeler içinde bayıltır. Tabii aynı bayıltıcı etki sizin için de geçerli. Bu yüzden size birer de maske hazırlattım. Bu maske, koyun yününden ve keçi kılından yapılmıştır. Maskenin bileşiminde dumanın zehirli etkisini emip yok edecek bir tür macun var.

Sabri:

– Size nasıl teşekkür edeceğimizi bilemiyorum Büyük Şef. Yaptığınız tüm bu hazırlıklar karşısında ne yapsak borcumuzu ödeyemeyiz.

Büyük Şef gülümseyerek mırıldandı:

– En büyük teşekkürü sağ salim geri dönerek edeceksiniz evlat...

Sabri:

– İnşallah, Büyük Şef...

Sabri ve arkadaşları, gün sonuna vardıklarında planladıkları tüm hazırlıkları yapmışlardı. Artık yola çıkmalarının önünde hiçbir engel kalmamıştı. Büyük Şef, o gece Korkusuzlar Takımı için küçük bir eğlence düzenledi. Her biri doyasıya eğlenmiş, üzerlerindeki gerginliği atıvermişti. Tabii eğlenirken yorulmuşlardı da. Bunun için de uykuya dalmaları kolay olmuştu.

Ertesi sabah gün ağarırken uyanıp kahvaltılarını yaptılar. Tüm kabile onları uğurlamak için toplanmıştı. Sabri ve arkadaşları, kısa ve duygusal bir vedalaşmanın ardından kafalarındaki onlarca soruyla yer altı şehrine doğru yola koyuldular.

Geyikler

Yürüdükleri yer ve çevresindeki ağaçlar, o kadar uzundu ki adeta gökyüzüne değecek gibiydi. Bu ağaçların her biri, aynı zamanda bir kalem gibi dümdüzdü. Çeşit çeşit kuşların cıvıltısı gidererek artıyordu. Bu cıvıltılara "guuug, guuug, guuug!" sesleri eşlik ediyordu.

Sabri ve Herla, Cesur'un hemen ardından sohbet ede ede ilerliyorlardı. Cesur; kimi zaman zıplayan bir tavşanı, kimi zaman bir tarla faresini, kimi zaman da bir kertenkeleyi gözüne kestirip peşlerine düşüyordu. Onun bu hâlleri, Sabri ve arkadaşlarını gülümsetiyordu. Murat, grubun en arkasında ilerleyen Nuri'ye seslendi:

– Nuri, bir türkü patlat da dinleyelim!

Nuri buna dünden razıydı. Büyük bir neşeyle, Barış Manço'nun şarkısını söylemeye başladı:

"Domates, biber, patlıcan!

Domates, biber, patlıcan!

Bir anda bütün dünyam karardı,

Bu sesle sokaklar yankılandı,

Domates, biber, patlıcan!

Sabri, Nuri'ye takıldı:

– Helal sana be Nuri! Şarkının bile yemeklisini seçiyorsun.

Sabri'nin cevabı gülüşmelere yol açtı. Gülüşmeler, Nuri'nin şarkı söyleme iştahını kaçırmıştı. Şarkıyı söylemeye devam etmesi için onu ikna etmeye çalışsalar da Nuri razı olmadı.

Birkaç dakika sessizce yürümeye devam ettiler. Sabri "Yolumuz uzun Herla. Böyle suspus olmaz. Bize biraz anılarından söz eder misin?" diye mırıldandı.

Herla, "Olur ama bana düşünmem için biraz süre ver." dedi.

Sabri, "Olur tabii." dedikten sonra sessizce yürümeye devam etti. Birkaç dakika sonra Herla, "Hangi anımı anlatacağıma karar verdim." dedi ve anlatmaya başladı:

– Ben sekiz yaşındaydım, Fersa ise yedi yaşındaydı. Yaz bitmiş, sonbahar gelmişti. Önümüz kıştı. Kış, ormanda çetin geçtiğinden dolayı, her sonbaharda babalarımız kış hazırlığı için ava çıkardı. İşte yine böyle bir av mevsimi hazırlıkları başlamıştı. Fersa ile beraber kendi aramızda bir karar almıştık. Av için ormanın derinliklerine giden babamızı gizlice takip edecek, böylece yaşadığımız yerin dışını da görme olanağı bulacaktık. En önemlisi de babamızdan günler, belki haftlalarca ayrı olmak zorunda kalmayacaktık. Babamız, av için her türü hazırlıklarını tamamlamıştı. Yaylar, oklar, mızraklar, yol azığı, kışlık kıyafetler, sırt çantası... Kısaca her şey tamamdı. Fersa da ben de çok heyecanlıydık.

Biz de kendimizce hazırlıklar yapmıştık. Babamızın oynamamız için yaptığı oklarımızı, yaylarımızı, kalkanlarımızı; soğuğa dayanıklı giysilerimizi ve yol azığımızı hazır etmiştik. Babam yola çıkmadan önceki gece Fersa'yla ve benimle vedalaştı. "Ben gün ağarmadan yola çıkacağım çocuklar. Bir süre ayrı kalacağız. Ben gelene kadar kendinize iyi bakın." dedikten sonra ikimize de iyi geceler öpücüğü atıp odasına çekildi. Fersa ile ikimiz, o gece sabaha kadar yarım yamalak uyuduk. Çünkü babam yola çıkarken uyuyakalmak istemiyorduk. Günün ağarmasına az bir süre kala babamla annemin sesini duyduk. Annem babamı uğurluyordu. Hemen Fersa'yı uyandırdım. Hızlıca hazırlandık. Yanı başımızdaki pencereden sessizce dışarı çıktık. Fersa da ben de korkuyorduk fakat bunu birbirimize belli etmemeye çalışıyorduk. Merak duygumuz ve macera tutkumuz, içimizdeki korkuyu bastırıyordu. Babam ve kabilenin diğer erkekleri, kabilenin ortasındaki alanda toplanmışlardı. Babam, eksik birinin olup olmadığını kontrol etti. Eksik olmadığını görünce arkadaşlarına kısa bir konuşma yaptı:

"Arkadaşlar umarım bereketli bir av olur. Umarım sağ salim ve bol avla kabilemize geri döneriz. Böyle olacağına da inanıyorum. Yeter ki birlikte hareket edelim. "

Babamın sözlerinin ardından yola koyuldular. Biz de fark ettirmeden onları takip etmeye başladık.

Grubun en arkasındaki Nuri, Herla'yı tam olarak işitemiyordu. Bu durum merak duygusunu depreştirmişti. Herla'ya seslendi:

– Herla, böyle olmuyor ama...Beni meraktan çatlatmak mı istiyorsun? Ya sesini yükselt ya da ben oraya geleyim.

Nuri, aslında diğerlerinin de duygularına tercüman olmuştu. Hepsi, Herla'ya doğru yaklaştı.

Herla devam etti:

– Attığımız her adımda kabilemizden biraz daha uzaklaşıyorduk. Bu bizi hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyordu. İlk defa obamızdan uzaklaşıyorduk. Bu yüzden babamları kaybetmemek için son derece dikkatli davranıyorduk. Ormanın derinliklerine ilerledikçe hayretimiz artıyordu. Birbirinden ilginç ve farklı hayvanlar görüyorduk. Birkaç saat bu şekilde babamları takip etmeye devam ettik. Fersa da ben de çok yorulmuştuk ama duramıyorduk. Durursak babamları kaybederdik ve bu bizim için hiç iyi olmazdı. Bir süre sonra babamlar da yorulmuş ve dinlenmeye karar vermişlerdi. Onlar dinlenmek için durunca biz de bir köşeye çekilip dinlenmeye başladık. Isınmak için Fersa ile iyice birbirimize sokulduk. Babamlar koyu bir sohbete dalmışlardı. Birbirlerine av anılarını anlatıp kahkahalarla gülüyorlardı. Yola devam etmeye hiç mi hiç niyetleri yoktu. Fersa da ben de bu durumu fırsata çevirip göz kapaklarımızı birkaç dakika da olsa dinlendirmek istedik. İşte ne olduysa bu sırada oldu.

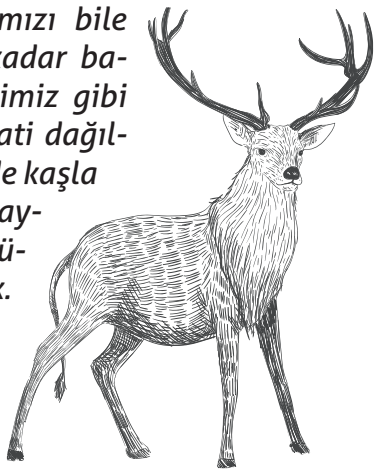
Nuri merakla atıldı:

– Ne oldu ki?

Herla devam etti:

– Av ekibinden biri "Şuraya bakın!" diye diğerlerini uyardı. O anda herkes suspus olup yere uzandı. Ne olup bittiğini çok merak ediyorduk. Tek bildiğimiz, babamların yere uzanıp çıt çıkarmadan beklediğiydi. Pürdikkat onları izliyorduk. Babam arkadaşlarına "Sessiz olun." anlamında işaret yaptı. Ardından elleriyle arkadaşlarını yönlendirmeye başladı. Bu yönlendirmenin

ardından kimi sağa kimi sola doğru sürtünerek ilerlemeye başladı. Kimi de düz bir şekilde ilerliyordu. Tüm bunlar, babamların bir avı gözüne kestikdiklerini gösteriyordu. Yanlış bir hareket yapıp da avı kaçırmak istemiyorduk. Bu yüzden biz de tıpkı babamlar gibi sürünerek ilerlemeye başladık. Tahmin ettiğimiz gibiydi, babamlar iki büyük geyik görmüşlerdi. Geyikler, karınlarını doyurduktan sonra yuvalarına doğru yola koyulmuşlardı. Babamların bu fırsatı çok iyi değerlendirmeleri gerekiyordu çünkü karşılarına her zaman böyle bir fırsat çıkmazdı. Saniyeler ilerledikçe içimizdeki merak ve heyecan daha da artıyordu. Fersa ile ben de oklarımız ve yaylarımız hazır bekliyorduk. Dakikalar içinde avcılar geyiklerin etrafını sardılar. Geyikler bir anda kendilerini avcıların arasında bulmuştu. O an Fersa da ben de geyiklere acıdık ve sonucu ne olursa olsun geyikleri avcıların ellerinden kurtarmaya karar verdik. Saniyeler içinde bir plan yaptık. Avcıların dikkatini dağıtacaktık. Böylece geyikler de kaçma fırsatı bulacaktı. Planı hemen uygulamak zorundaydık çünkü avcıların okları çoktan geyiklere doğru çevrilmişti. Yapacağımız şeyin sonucunda yakalanacağımızı bile bile bir anda avazımız çıktığı kadar bağırmaya başladık. Tahmin ettiğimiz gibi babam dahil tüm avcıların dikkati dağılmıştı. Bunu fırsat bilen geyikler de kaşla göz arasında ormanın içinde kaybolmuşlardı. İkimiz de tüm gücümüzle koşarak kaçmaya başladık. Fakat bu kaçış pek uzun sürmedi çünkü babamlar bizi dakikalar içinde yakalayıverdi.

Sabri:

– Baban da diğerleri de çok kızmışlardır herhâlde.

Fersa:

– Önce çok şaşırdılar, bu şaşkınlıkla birkaç saniye hiçbir şey diyemediler. Ardından kahkahalarla gülmeye başladılar. Kahkaha krizleri geçince babam bizden olanı biteni dinledi. Sonra da bizi kabileye geri getirdi. Diğer avcılar ise yollarına devam ettiler. Herla da ben de avın bize göre olmadığını anlamıştık. İlk av tecrübemiz hüsranla sonuçlansa da güzel ve unutulmaz bir macera yaşamıştık.

Hülya, "Şimdi olduğu gibi o zaman da altın gibi bir kalbiniz varmış. Umarım hep böyle kalırsınız, dedi. Fersa da "Umarım, Hülya ablacığım..." diye mırıldandı. Bu sırada Mehmet, avuç içiyle yüzüne sert bir şekilde vurduktan sonra öfkeyle homurdandı:

– Of, bunlar nasıl sinek böyle? Canım fena yandı.

Diğerleri de ardı ardına avuç içleriyle yüzlerine, boyunlarına, enselerine, kollarına vurmaya başladı. Murat, öldürdüğü sineklerden birini avcunun içine alıp incelemeye başladı. "Şuna bak, küçücük ama insanın canını fena yakıyor!" diye şaşkınlığını dile getirdi.

Herla, "Şaşırmakta haklısın Murat, kaplan sinekleri çok küçüktür ama insanın canını fena hâlde yakar." dedi.

Mehmet, "Kaplan sineği mi?" diye sorunca Herla açıklamaya başladı:

– Kaplan sinekleri fiziksel olarak küçüktür; diğer sineklerin aksine gece değil, gündüz aktif olur. Kan emerken saldırgan davranan bu sinekler kanama, ödem ve dokuda renk değişimine yol açabiliyor. Bu sineklerin bedeni ve bacakları siyahtır, eklemlerinde

ise beyaz noktalar vardır. Ne yazık ki vızıltıları işitilmez ve bildiğiniz sinek kovucular bunları kovmaz.

Murat, "Ayvayı yedik desene!" diye araya girdi.

Fersa, "Korkma Murat, ayvayı yemedik." diye mırıldandıktan sonra açıklama yaptı:

– Babaannemin verdiği üzerinde tek çizik olan kavanozun içindeki macunu sürersek kaplan sinekleri bize yaklaşamaz.

Hülya, "Vay be! Yerla teyze demek ki başımıza gelecekleri biliyormuş!" diye şaşkınlığını dile getirdi.

Nuri, "Hadi o zaman bir an önce tek çizikli şu kavanozu açıp içindeki macunu vücudumuza sürelim. Yoksa bu sinekler bizi yiyip bitirecek." dedi. Ardından avuç içiyle yüzüne sertçe vurup sineklere homurdandı. Tek çizikli kavanozun kapağını açınca etrafa ferahlatıcı bir koku yayıldı.

Murat, "Oh, mis gibi de kokuyor ha!" diye mırıldandı.

Her biri; kavanozun içindeki macunu yüzlerine, kollarına, bacaklarına sürdü. Sürdükleri macun hemen etkisini gösterdi. Kaplan sinekleri saniyeler içinde gözden kayboldu. Mehmet, "Şu Yerla teyze, tıp tarihine geçecek kadın!" diye sevincini dile getirdi. Mehmet'in sözleri gülüşmelere yol açtı.

Herla, "Yolu yarıladık sayılır arkadaşlar." dedikten sonra parmağıyla işaret ederek, "Bakın, tırmanacağımız tepeye iyice yaklaştık." diye mırıldandı.

Fersa:

– Yaklaştık ama buradan sonra işimiz zorlaşacak. Gördüğünüz gibi patika yol kaybolmaya başladı.

İSMAİL ÇUBUKÇU

KORKUSUZLAR TAKIMI

Yer Altı Şehri

"Korkusuzlar Takımı", yer altı şehrine ulaşmak için birbirinden zorlu engelleri aşmak ve birçok tehlikeyle yüzleşmek zorundadır. Bakalım karşılaşacakları tüm engellere ve zorluklara rağmen yer altı şehrine ulaşabilecekler mi?

- Korkusuzlar Takımı, yer altı şehrinin ağzını kapatan dev kaya parçasını kaldırabilecek mi?
- Yer altı şehrinin girişindeki dar tünelin sonunda Korkusuzlar Takımı'nı bekleyen tehlike ne?
- Mağarada sıkışan Sabri ve arkadaşları, ejderhanın saçtığı alevlerden kurtulabilecekler mi?
- Birbirlerinden ayrılan Korkusuzlar Takımı, tekrar bir araya gelebilecek mi?
- Karşılarına çıkan dev parmaklığın ardında onları nasıl bir tehlike bekliyor?
- Sabri ve arkadaşları, dev uçurumu ve şelaleyi aşıp yollarına devam edebilecekler mi?

Korkusuzlar Takımı'nı yolculuklarının sonunda neler bekliyor? Baştan sona heyecan ve macera dolu bu yolculuğa sen de ortak ol!

Hayat Yayın Grubu
www.genchayat.com.tr
Genç Hayat Yayınları

9 786254 470615